

Н. ДЕМЕНТЕВЪ

## ТАНЯ

Сега ще ти кажа нѣщо за Таня,  
която, знаешъ, наричамъ жена. . .

Прелита въ почивенъ день тя при насъ  
презъ месеца два пѣти  
съ аероплана.

А азъ я очаквамъ на аеродрума  
и мисля си: колко свѣтътъ е шуменъ,  
какви ширини, просторъ безбрѣженъ,  
какви безгранични, потънали въ мразъ. . .  
Продухва, навѣрно, тя дупчица въ скрежа,  
и гледа, навѣрно, презъ нея къмъ насъ,  
какъ струйка отъ снѣгъ се съ мъжа понася  
нагоре къмъ покрива, пада безсилно.  
Термометърътъ, завинтенъ въ подпората крилна,  
показва деветнайсетъ и дваисетъ.

Димътъ отъ влака разкжсанъ се вие,  
камионътъ е като кибритна кутия. . .

По-трудно се диша. . .

Просторътъ свѣтлѣй. . .

По-скоро!

Полето, ещъ поясъ, си свива крѣга. . .

По-скоро!

Снѣгътъ образувалъ е подъ колетата джга,  
и Таня въ джгата, като на сѣне, нѣмѣй.  
И азъ я прегръщамъ, цѣлувамъ въ устата  
и презъ очи съ шлейфа завивамъ я азъ,  
а тропатъ конетѣ срѣдъ снѣжния мразъ  
и тръсъ тѣ препускатъ съ колата,  
натамъ, дето работи счетоводительтъ